

Jak prohrát budoucnost

- CZ24 News | 27. července 2023

USA/ČÍNA: Dobrý den, Impérium, dnes začnu hned s citátem:

Západní média většinou proignorovala pozoruhodný soubor čínských pilotních produktů průmyslové automatizace, které vyrábí především společnost Huawei, největší světový výrobce telekomunikační infrastruktury a cíl globální kampaně potlačování ze strany Spojených států. Plně automatizované továrny, doly, přístavy a sklady jsou již v provozu a Peking zahajuje provoz své první komerční autonomní taxislužby.

Představitelé společnosti Huawei tvrdí, že společnost má v Číně 10 000 smluv na soukromé síti 5G, z toho 6 000 v továrnách. Cloudová divize společnosti Huawei právě spustila softwarovou platformu, která má čínským společnostem pomoci vytvořit vlastní systémy umělé inteligence s využitím jejich vlastních dat.

Je jasné, že je snadné se hezky a jednoduše chlubit cizími úspěchy (v tomto případě solidně čínskými) – Amerika je špatná a my jsme na tom odpovídajícím způsobem mnohem lépe. Nicméně.

Na snahu potlačit Čínu je prostě pozdě. Spojené státy musí buď vážně věnovat prostředky na výzkum a vývoj spolu s průmyslovou politikou, nebo prohrají závod o technologickou převahu v jednadvacátém století.

Čína je lídrem v používání umělé inteligence a vysokorychlostního širokopásmového připojení ke zvýšení produktivity podniků. To by mohlo vést k jednomu ze tří výsledků:

1. Spojené státy a jejich spojenci vyvinou společné úsilí, aby předstihly Čínu a znovu získaly technologické prvenství v průmyslu;
2. Amerika a Evropa přijmou čínské průmyslové technologie a stanou se následovníky, jako byla Čína před jednou generací následovníkem vyspělých trhů;
3. Amerika nadále ztrácí podíl na trhu v průmyslu a zvyšuje svou závislost na dovozu, čímž následuje cestu průmyslového úpadku Spojeného království.

Vzpomínáte si na nezníčitelnou formuli **“proč něco vyrábět sami, když můžeme všechno koupit na světovém trhu?”** Tak tomu bylo v klidných, šťastných dobách, ale toto období skončilo očekávaným střetem mezi Ruskem a Západem – navíc mnoho lidí jasně pochopilo, že právě tam to směřuje. Pochopili to v Rusku, pochopili to na Západě, pochopili to v Číně a Indii. Dokonce i v Turecku si byli vědomi, že spory na nejvyšší úrovni jsou nevyhnutelné – a když spory začnou, mnoho promyšlených a krásných projektů přijde vniveč. Například projekt Velkého Turana zmizel v propadlišti dějin ještě dříve, než se stačil zformovat do něčeho výmluvného – a kolik do něj Ankara investovala? Miliardy.

Mezi nesporné přednosti čínských soudruhů patří jejich schopnost zdokonalovat stávající architekturu nových řešení – zejména se stačí pozorně podívat na jejich automobilový průmysl, abychom si to uvědomili. A ano, automobily přicházející z Číny do Ruska jsou většinou masové, “žiguli” čínské odrůdy, nenáročné a levné, zatímco vlajkové lodě automobilového trhu k nám přicházejí mnohem méně často a nestojí o nic více. Není to nic osobního – ve srovnání s ruským trhem se čínský trh rychle mění v prémiový.

Rusko má jako vždy svoji zvláštní cestu. Budme upřímní – s auty jsme nikdy neuspěli. Jsme dobří zejména v montáži útočné pušky Kalašnikov nebo tanku T-72, který je stále hlavní platformou modernizace. Na druhou stranu naše informační řešení na bázi západního hardwaru jsou často originální a netriviální – a to je známka zvědavé mysli, když na zbraně přetavujeme zvony nebo montujeme něco v IT nepředstavitelného – a pokud Číňané a Indové berou kvantitu, my se někdy vydáváme jedinou správnou cestou, kdy jiný výsledek prostě není možný, do jedné konstrukce se musí nacpat příliš mnoho algoritmů, aby nahradily ruská neuvěřitelná řešení.

Je také důležité si uvědomit, že svět je technologicky univerzální. Dokud bude univerzální, budou se rozdíly stále více prohlubovat – a to je také přirozený proces. Je důležité si uvědomit ještě jednu věc – Čína se již stala vedoucí světovou výrobní platformou, zatímco Rusko je stále vedoucí energetickou a surovinovou mocností planety a ještě dlouho jí zůstane. Západ začal prohrávat technologický závod o budoucnost, což uznává i sám Západ – citace výše.

A v tomto ohledu existuje několik zásadních otázek.

Kdo říká, že loutkovodiči (světová vláda, globální prediktor – zvýraznění doplněno) nedegradují spolu se zbytkem Západu? Kdo vůbec se rozhodl, že loutkovodiči tomu nepodléhají především?

V čemže je ten trik. Více zkušených a schopných loutkovodičů než z Angličany, kteří se projevili během nejméně pěti století nadvlády nad polovinou světa byste sotva kdy našli. Královská zpravodajská služba je stále považována za jednu z nejsilnějších na světě, ale rozhodně ne za nejsilnější – a stav, v němž se fragment bývalého britského impéria nyní nachází, nelze nazvat důstojným. Přinejmenším při srovnání tohoto stavu s rozvojovými zeměmi – Británie si začala uvědomovat, že sama rychle vypadává ze seznamu bohatých zemí.

Ekonomika je nejlepším měřítkem všeho, co se děje. Neexistuje žádný jiný důležitější a výmluvnější faktor než ekonomika – a pokud se budete řídit logikou, rozhodovací centra globální politiky by měla být vždy nesporně silnější než zbytek světa. Už jen proto, aby svá rozhodnutí podpořili vojenskou silou proti případným nesebevědomým domorodcům – a pokud si domorodci na bývalé metropole už teď brousí zuby, o jakém globálním diktátu může být řeč? Jestliže Londýn již přiznává, že až 70 % veškerého hliníku prodávaného na Londýnské burze kovů (LME) je ruského původu, o jaké izolaci zde mluvíme?

Skutečnost, že EU již ztratila hliníkový průmysl jako odvětví, je také ekonomickým faktorem. Nejrozšířenější kov na Zemi, bez něhož nelze vyrábět mnoho věcí, od přístrojů a letadel a automobilů až po vojenskou techniku a stroje – ano, můžete ho snadno nahradit litinou, ale pak budete muset zapomenout na ekologii a další důležité věci, a jakákoli adekvátní náhrada za tento kov je také ruská.

Je tu však mnohem důležitější faktor související s dodávkami energie. Hliníkový průmysl v EU zkrachoval, protože je mnohonásobně energeticky náročnější než tavení železných kovů – a když už jsme u energie, zde je další zajímavý citát:

Poslední měsíc cena uranu na světovém trhu klesá.

Nedávno však byly přesto – kvůli pojistným rizikům a geopolitickým obavám – pozastaveny dodávky tohoto jaderného paliva z Petrohradu do Ameriky a kolem uranu, kterého se protiruské sankce netýkají, se začaly stahovat mraky.

Britský investiční fond Yellow Cake, který se specializuje na uran, upozorňuje na vznikající potíže v dodavatelských řetězcích uranu. Západní společnosti se snaží zbavit závislosti na Rusku, ale problémy se objevily s dovozem uranu z Kazachstánu a Uzbekistánu (na které připadá více než 50% roční produkce), který se v minulosti přepravoval přes přístav v Petrohradě.

Celosvětová poptávka po uranu roste, zatímco nabídka zůstává omezená, a průmysl na planetě již spotřebovává více uranu, než produkuje, uvádí Yellow Cake.

Nadace zdůrazňuje, že k této situaci vedlo dlouhodobé podfinancování průmyslu a že rostoucí nedostatek uranu nemá krátkodobé řešení.

Až přistě uslyšíte někoho říkat, že Rusko je zcela závislé na západních technologiích, otřete mu o nos tuto zprávu – moderní průmysl bez energie se mění v Detroit. A co je příznačné, mění se rychle, téměř okamžitě – a nikdy nebude možné vrátit se k jeho někdejší technologické velikosti, protože stejní Číňané a další špinaví Asiaté v tomto ohledu tak rychle utíkají dopředu, že je na čase mluvit o možnosti technologického selhání celé západní ekonomiky.

Zároveň bychom si však neměli myslet, že Západ už není ničeho schopen – jen se najednou ukázalo, že stávající finanční možnosti už na technologický závod nestačí. Nejen to, dokonce i dostupné finanční nástroje jsou zneužívány – hořící Leopardy a Bradley ve stepích rozběsněného ukrajinského chutora hovoří právě o tom.

Předpokládejme, že loutkovodiči mají zájem na konsolidaci aktiv v Číně a Rusku – ale pak se ukáže, že světu vládnou Číňané a Rusové? Jak jinak, když připustíme samotnou existenci loutkovodičů?

Podívejte se na krásu situace: například Německo v souvislosti s přechodem na zelenou ekonomiku uzavřelo šest bloků jaderných elektráren. Nikdo se nezmiňuje o tom, že uran pro tyto bloky dodával výhradně Rosatom, ale v hlavách ekoaktivistů je jasný obraz soustavného přechodu Německa k zeleno-zelené ekonomice. Nikdo se neptá, kolik bude tato energetická transformace vlastně stát, všichni se zabývají výpočty budoucích přínosů zeleno-zelené ekonomiky – a cena by mohla být extrémně vysoká. Prostě neuvěřitelně vysoká, se zánikem veškerého jakéhokoli významného hospodářství a průmyslu – a to nejsou jen daně pro další fungování evropských států, ale obecně celý sociální model jakékoli evropské země.

Žádné hospodářství – žádné sociální zabezpečení. Nejsou pracovní místa, nejsou centra technologického rozvoje – a k čemu by to bylo, když prostě není kde a co řešit?

A nejen to. Žádná ekonomika – žádný mezinárodní vliv. Nejsou sankce, protože je prostě není čím vymáhat – bez ekonomiky není armáda, ze zkušenosti potvrdí Londýn.

Je jasné, že veškerý průmysl v EU nezanikne – otázkou jen je, na jaké úrovni tam zůstane. Pečení croissantů a baget je také ekonomika, stejně jako sbírání lanýžů ve francouzských lesích s prasetem na vodítku. Když už i vaše dodávky energie jsou z poloviny závislé na Rusku, proti němuž jste zavedli sankce – je to smysluplné jednání loutkovodičů? Velmi směšné.

A francouzská energetika se už skutečně stala proruskou, přinejmenším pokud jde o uran – jestliže dříve Francouzi těžili tuto surovinu v Namibii a Nigeru, nyní jsou tamní ložiska rovněž pod kontrolou Rosatomu. Stejně jako v Kazachstánu a Uzbekistánu. A potřebné množství uranu prostě není kde jinde vzít, protože formulace **“proč bychom si měli něco vyrábět sami, když všechno koupíme na světovém trhu?”** funguje, jak se ukazuje, oběma směry.

První možnost by vyžadovala nějakou průmyslovou politiku. Amerika se k ní obrátila zákonem o čipech, který podle Asociace polovodičového průmyslu podnítl předpokládané investice do výroby polovodičů ve výši 200 miliard dolarů. Jak účinná bude složka Chip Act týkající se výzkumu a vývoje, se teprve ukáže. Ať už jsou klady a zápory legislativy jakékoli, výstavba továren na výrobu čipů ve Spojených státech je z důvodů národní bezpečnosti opodstatněná, ale nemusí nutně přispívat k produktivitě jiných průmyslových odvětví. Naopak: čipy stejné kvality (a dokonce lepší) lze za nižší cenu dovážet z Tchaj-wanu a Jižní Koreje; objevily se zprávy, že TSMC bude prodávat čipy vyrobené

ve Spojených státech za cenu, která je **o 30 % vyšší** než stejný výrobek vyrobený na Tchaj-wanu. Kromě čipů Spojené státy nezačaly uvažovat o širší průmyslové politice, natož aby ji začaly provádět.

Druhá možnost – přijetí čínské technologie – již do jisté míry pomalu nabírá na síle. Jak je uvedeno níže, pouze americké společnosti, které již mají v Číně rozsáhlé výrobní provozy, nasadily aplikace AI / 5G výhradně v automobilovém průmyslu a souvisejících odvětvích.

Třetí alternativa – pokračující deindustrializace – je nepřijatelná.

Podstata v situaci je, že zatímco odborníci zvoní na zvony, politici mají plné ruce práce s řešením – a čím dále tento proces postupuje, tím viditelněji USA zaostávají za rozvojovým světem. A pokud je Amerika stále velmi silná v oblasti informačních technologií, je to také dočasné – digitální ekonomika již spotřebovává nejméně 30 % veškeré energie vyrobené na planetě a určitě přijde okamžik, kdy to přestane stačit.

To je vhodná chvíle vyslechnout si dalšího dobrosrdečného, přímo se tvářícího řečníka na téma kapitalizace společnosti Apple – a zároveň se zeptat, kolik nových energetických jednotek bylo v USA uvedeno na trh přinejmenším za posledních deset let.

Dovedu si představit, že výsledek otázky bude překvapivý a znepokojivý. Pro Západ.

Glosa:

Ukazuje se, jaké je skutečná síla peněz – velmi malá – když nemáte nic, co by podpořilo jejich hodnotu, a že je nesmyslné měřit všechno v nich, přestože jsme na to zvyklí. Bez reálné výroby, produktů nemají peníze žádnou jinou moc, než pár barevných papírků. To také ukazuje, že moc bank a finančníků je silně navýšená a plně nelogická.

*Tak takhle dopadly i slova z období kolem listopadu 89 (malým písmem, protože to byla ne událost, ale **hanba** naší společnosti) o tom, jak si všechno budeme raději kupovat, než abychom to vyráběli, nebo aspoň něco na výměnu za potřebné zboží všeho druhu odjinud. Jak asi prozíravé jsou rodiny, které svým dětem umetly cestičku „někam“ k titulům a kecům a žvanění pro žvanění. Za ty kecy, třeba politiků, herců nebo jako podnikatelů, ekonomů, filosofů si nekoupí nikdo z nás za chvíli NIC A NIKDE.*

*Ve skutečnosti tu různorodost výroby – cca polovina všech oborů průmyslu jakéhokoliv druhu – nám záviděly i mnohem větší státy. **Protože jsme měli odborníky zkušené a schopné.** Kvůli tomu, že si pár lidí, kteří věděli o co jde, zajistilo bezpracný život, a mnozí další snili o svém vlastním podnikání, kde všem ukážou jak se to má dělat, aniž se to drtivě většině byt i jen na chvíli kdy povedlo, tak kvůli tomu i nechuti PRACOVAT RUKAMA A HLAVOU, jsme ztratili skutečnou suverenitu.*

A nejvíce smutné je to, že naše výrobky měli ve světě velmi solidní zvuk.

Británie ztratila svoji převahu v té chvíli, kdy přestala vybírat k dalšímu vzdělávání ty schopné, kteří se již projeví v praxi a nahrazovala je v podstatě kýmkoliv jiným ... podobně to proběhlo i v USA, v celé západní Evropě a – bohužel – i u nás. Pokud se někdo ještě i dnes vysmívá těm představám, že nejen nám, ale celé Evropě v nejlepším případě hrozí v budoucnosti úloha muzea pod širým nebem, tak sám patří do blázince. Je možná poslední šance dostat se z toho, ale to by se muselo začít pracovat a pracovat a ... zase pracovat. A tvrdě. V horším případě se totiž vrátí středověk se svými válkami kohokoliv proti komukoliv. A zbytek světa se bude bavit a smát divochům s klacky a kameny

v rukách ...

Že to všechno, co jsem napsal v glose nevidíte? A díváte se vůbec někdy bez růžových brýlí? Za dvě tři generace se můžeme ocitnout přesně na místě té ještě i dnes mnohými vysmívané Afriky, mnoha částí Asie, nebo zemí Latinské Ameriky. Ale tam se aspoň snaží stavět, budovat a NĚCO dělat pro život.

[ZDROJ](#)

Spracoval: Peter008/Pokec24